

1

ŠYPSENA ANT VIRTUVĒS GRINDŪ

– Galiu dar vienā? – Jokūbas atbula ranka persibraukē trupiniuotas lūpas.

Bet niekas neatsakē. Girdējosi tik, kaip iš čiaupo lētai srovena vanduo ir skambčioja plaunami indai.

– Močiute!

Tačiau ir vėl nieko – berniuko ausis pasiekē tik keletas pirstelėjimų iš besibaigiančio plastikinio indų ploviklio buteliuko.

– Turbūt ir vėl išsijungē ta jos pigiena ausyje, – sumurmėjo Jokūbas.

Jis atsistojo. Žengęs vos du su puse žingsnio, jau stovinauvo močiutei už nugaros. Berniuko burną ir susiraukšlėjusią močiutės ausį su neveikiančiu klausos aparatu (jį močiutė užsisakē iš Kinijos su akcija PERKI VIENĄ – 99 GAUNI DOVANŲ) dabar skyrē vos keliolika centimetrų.

Jokūbas iš lėto įkvėpė pilnus plaučius oro. O toliau viskas vyko tarsi vaizdo įrašė, kurį darant telefone buvo įjungtas sulėtinto vaizdo režimas:

1. Jokūbo lūpos artėja prie močiutės ausies.
2. Kiniškas klausos aparatas, netikėtai nustojęs veikti, taip pat staiga vėl įsijungia.
3. Berniukas suspaudžia lūpas ruošdamasis išstarti M raidę.
4. Pamatęs žalią indikatoriaus lemputę prie močiutės ausies, jis išpučia akis, bet lūpų sustabdyti jau nebegali.
5. Raidė M išsprūsta kartu su paskui einančia O. Jokūbo lūpos išsiriečia.
6. Močiutė iš netikėtumo staiga pašoka ir galva trenkiasi į spintelę virš kriauklės.
7. ČIU! – toliau tęsia berniukas, o močiutė iš visų jėgų suspaudžia indų ploviklio buteliuką ir iš jo dar sykį pasklinda ne pats mieliausias garsas.
8. TE! – surinka Jokūbas į klausos aparatą, o močiutė užmerkia vieną, paskui kitą akį. Berniukui akimirka tai pasirodo kaip kažin koks pamirksėjimas. Jos keistai iškreiptas veidas ir lūpos primena šypseną. Pati močiutė kniūbsčiomis plojasi ant virtuvės grindų.

KALĖDINIAI ALDONOS MEGZTINIAI

– Jokūbai, tu nekaltas, – vis dar krūp-
čiojantį berniuką tėtis spaudė glėbyje. –
Nagi, sūnau, – juk močiutė Aldona buvo
jau labai sena ir...

– Bet juk tai aš ją netyčia išgąsdinau! –
suriko berniukas visa gerkle nuo verkimo
užkimusiu balsu ir krito atgal tėčiui į glėbį.

Jokūbas verkė. Verkė ir jo tėtis. Jie žlium-
bė kaip tikri vyrai!

– Ji buvo... Ji buvo
labai gera močiutė, – jau kiek aprimęs
šniurkščiodamas išlemeno Jokūbas.

– Ir labai gera mama, – pritarė ber-
niuko tėtis.

– Ir puiki kaimynė, – pridėjo buvusi
Aldonos draugė.

– Ir gera pokerio partnerė, – papildė pagyvenęs žilstelėjęs vyriškis.

– Ir visada palikdavo arbatpinigių, – prisiminė maisto kurjeris.

Tėtis su Jokūbu susižvalgė.

– Ką... Ką jūs čia visi veikiate? – paklausė nustebeš berniukas.

– Tiesiog norėjom pasidalinti prisiminimais, – lyg išsidejęs atsakė senukas ir visi trys iškiūtino iš namų.

– Ne, ji buvo ne gera – ji buvo PATI GERIAUSIA močiutė! – sušuko Jokūbas.

– Geriausių geriausia! – patikslino tėtis ir pakėlė akis į sieninį laikrodį. –

Bet mes tuoj pavėluosim į jos laidotuves!

Iš spintos išsitraukęs pakabą su ryte išsilygintu juodu kostiumu, vyras greitai apsirengė. Netrukus lygiai tokiu pat, tik daug mažesniu, apsitaisęs stovėjo ir Jokūbas.

Tėtis ir sūnus žvilgčiojo į priešais kabantį veidrodį, į kurį kaip tik tilpo du kostiumuočiai.

– Jokūbai?

– Ką, tėti?

– Ar ir tau atrodo, kad juoda spalva visai nedera prie močiutės Aldonos?

Berniukas linktelėjo.

Tuomet jiedu grįžo prie spintos, o po kelių minučių abu vilkėjo Aldonos megztais kalėdiniais megztiniais su obuolių pyragą kemšančiais elniais. Jiems piktai grūmojo Kalėdų Senelis, o ant krūtinės buvo išmegzti žodžiai: KIAULĖS, MAN TAI NEPALIKOT!

